

Η ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

διὰ τοὺς Ἀφρικανούς, τοὺς χωρικοὺς καὶ τοὺς ἐργαζομένους

Τὸ ἔργον, ὁ λόγος ὑπάρξεως καὶ ἡ δικαιολογία τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς συνίστανται εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῶν συναλλαγῶν καὶ τῆς παραγωγῆς τῆς Εὐρώπης καὶ εἰς τὴν γενικὴν ἀνύψωσιν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς ἐργαζομένους ἡ Κοινὴ Ἀγορὰ πρέπει νὰ προσκομίσῃ, ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν μεταβατικὴν περίοδον, ὠρισμένον ἀριθμὸν συγκεκριμένων πλεονεκτημάτων.

Ἡ Κοινὴ Ἀγορὰ ὀφείλει νὰ πραγματοποιήσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην τὴν ἐξίσωσιν τῶν κοινωνικῶν καθεστώτων διαφόρων χωρῶν. Τοῦτο, ἐννοεῖται, ἐπὶ τῆς δάσεως τοῦ πλέον εὐνοϊκοῦ καθεστώτος διὰ τοὺς ἐργαζομένους.

Παντοῦ ὅπου ἡ γυναῖκα λαμβάνει μισθὸν κατώτερον τοῦ ἀνδρός, παντοῦ ὅπου ἐπικρατοῦν τὰ πλέον ἐξευτελιστικὰ συστήματα τῆς κεφαλαιοκρατίας, ἡ διαφορὰ αὕτη δέον ὅπως ἐξαλειφθῇ.

Ἐπὶ πλέον τίθεται ἤδη τὸ πρόβλημα τῆς ἐβδομάδος τῶν 40 ὥρῶν καὶ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ἐπιπροσθέτων ὥρῶν.

Ἐὰν κατὰ τὸ τέλος τῆς μεταβατικῆς περιόδου ὁ ἐναρμονισμὸς τῶν κοινωνικῶν ὑποχρεώσεων δὲν πραγματοποιηθῇ, αἱ χώραι τῶν ὁποίων ἡ κοινωνικὴ νομοθεσία εἶναι πλέον ἀνεπτυγμένη, θὰ εἶχον αὐτομάτως δικαίωμα προστατευτικῆς ρήτηρας. Τὸ μέτρον τοῦτο εἶναι ἐπιδεκτικόν, κατὰ τὴν γνώμην τῶν εἰδικῶν ὅχι μόνον εἰς τὸ νὰ προστατεύσῃ τὰς κοινωνικῶς ἀνεπτυγμένας χώρας, ἀλλὰ ἐπίσης εἰς τὸ νὰ προτρέψῃ τὰς πείσμονας ἢ ὀπισθοδρομικὰς χώρας ἵνα τροποποιήσουν τὴν πολιτικὴν των.

Τὰ συνδικάτα δηλοῦν ἤδη ὅτι πρέπει νὰ προκύψῃ συνγωνισμὸς κοινωνικῆς

ἀγορᾶς ταύτας, νὰ χρηματοδοτήσῃ καὶ νὰ προσανατολίσῃ τὰς ἐπενδύσεις, φαίνεται περισσότερον ἀποτελεσματικὴ καὶ περισσότερον ἀνεκτὴ.

Ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἰδρυθῇ παρὰ μόνον εἰς μίαν «περιοχὴν ἔθνων», δεδομένου, ὅτι ὁ συντονισμὸς τῶν σχεδίων ἀναπτύξεως καὶ ἡ ἀποδοχὴ οἰκονομικῶν θυσιῶν εἶναι τόσον δυσκολωτέρα ὅσον ἡ ζώνη ἐφαρμογῆς εἶναι εὐρύτερα. Ὁ ἀπλοῦς «δασμολογικὸς ἀφοπλισμὸς» εἶναι ἀσυμβίβαστος μὲ μίαν πολιτικὴν ἐνηρμομισμένης ἀναπτύξεως.

Συμπέρασμα. Ἡ Συνθήκη τῆς Ρώμης δὲν θὰ λάβῃ τὴν ἐννοίαν της παρὰ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ἡ ὁποία θὰ γίνῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς «μεταβατικῆς περιόδου» τῶν δώδεκα προσεχῶν ἐτῶν.

Ὅπως καθε νέος θεσμὸς ἡ C.E.E. θὰ εἶναι τόπος συγκρούσεως μεταξὺ θεωριῶν. Ἐὰν ἡ λύσις τῆς ὀργανωμένης ἐνσωματώσεως ἐπικρατήσῃ εἰς τὴν προᾶξιν ὅπως δύναται νὰ ἐπικρατήσῃ ἀπὸ ἀπόψεως νόμων, θὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν εἰς μίαν γεωγραφικὴν μεγέθυνσιν τῆς Κοινότητος ὑπὸ μορφὴν προσχωρήσεως ἢ συνενώσεως.

Ἡ διεύρυνσις αὐτὴ δὲν γίνεται νὰ πραγματοποιηθῇ παρὰ ὅταν ἡ κατὰ παράδοσιν σύγκρουσις «προστασία ἐλευθερία ἀνταλλαγῆς» ξεπερασθῇ διὰ τῆς ἐπισήμου ἐγκαθιδρύσεως μιᾶς ἀλληλεγγύης τῶν ἀναπτύξεων.

φύσεως λίαν έπωφελής δια τούς έργαζομένους. 'Ο συνδικαλισμός θά έκτείνη ούτω τò πεδίο δράσεώς του, έάν γνωρίζη πώς νά συντονίση τās δυνάμεις του και νά κάμνη τήν φωνήν του άκουστήν, κυρίως εις τò Συμβουλευτικόν Οικονομικόν Συμβούλιον. 'Ως έτονίσθη έν τῇ έκθέσει τοῦ Οικονομικοῦ Συμβουλίου τοῦ παρελθόντος 'Ιουλίου : «δ σκοπὸς μιᾶς πολιτικῆς Εὐρωπαϊκῆς άκεραιότητος όφείλει νά εἶναι ή κοινωνική πρόοδος εις έκάστην τῶν συμμετεχουσῶν χωρῶν» ('Εργατική Δύναμις).

'Εξ άλλου τὰ συνδικάτα αρχίζουν νά αντιμετωπίζουν τήν δυνατότητα μιᾶς κοινῆς δράσεως έν τῷ πλαίσιῳ τῶν 'Εξ.

Τò Γραφεῖον τῆς Διεθνoῦς Συνομοσπονδίας Χριστιανικῶν Συνδικάτων ἄρτι ένέκρινεν ἀπόφασιν τῆς ἐπὶ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ζητημάτων 'Επιτροπῆς τῆς, έν τῇ ὁποίᾳ ἐζητεῖτο ή πραγματοποιήσις συνεργασίας, έν ὅψει τῆς ὀργανώσεως τῆς Κοινῆς 'Αγορᾶς και τῆς Εὐρωπαϊκῆς 'Ενώσεως 'Ατομικῆς 'Ενεργείας, μετὰ τῆς Διεθνoῦς Συνομοσπονδίας 'Ελευθέρων Συνδικάτων, ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὅπως τò καλύτερον ὑπερασπίσῃ τὰ συμφέροντα τῶν ἐργαζομένων παρὰ τοῖς ἰδρύμασι τούτοις.

'Η ἀπόφασις διαπιστώνει ὅτι μία τοιαύτη συνεργασία θά ἐνίσχυε τήν θέσιν και τήν αντιπροσώπευσιν τῶν ἐργαζομένων. 'Υπενθυμίζει ὅτι τò αὐτὸ συνέδριον κατὰ τήν ἔδρυσιν τοῦ Ε.Ε.Α.Χ. και ὅτι συνεργασία τοιαύτη ὑφίσταται και δίδει καλὰ ἀποτελέσματα παρὰ τῷ Ο.Ε.Ο.Σ.

'Ας ὑπενθυμίσωμεν, τέλος, ὅτι ή Κοινή 'Αγορά προβλέπει κοινὸν ταμεῖον δια τήν ἀναπροσαρμογήν τῆς θέσεως τῶν ἐργατῶν. Τò ἴδρυμα τοῦτο θά προστατεύσῃ τοὺς ἐργάτας ἀπὸ τὰ ἀπρόβλεπτα συμβάντα τῆς Κοινῆς 'Αγορᾶς.

'Ας προσθέσωμεν ὅτι οἱ ἐργαζόμενοι θά ἀντιπροσωπευθοῦν εις τοὺς ἀνωτέρους ὀργανισμοὺς τῆς Κοινῆς 'Αγορᾶς διὰ τοῦ Οικονομικοῦ και Κοινωνικοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου.

'Εν συντομίᾳ : ή Κοινή 'Αγορά εἶναι συνώνυμος κοινωνικῆς και οἰκονομικῆς πρόοδου.

'Η γεωργία ἀποτελεῖ μέρος τῆς Κοινῆς 'Αγορᾶς. Τò ἀντίθετον θά ἦτο ἄλ- λωστε παράλογον. 'Εν τούτοις, ή ἀγροτική παραγωγή, συγκρινομένη με τήν βιομηχανικήν τοιαύτην, παρουσιάζει λεπτομερείας αἱ ὁποῖαι ἐγείρουν σοβαρὰ προβλήματα. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὰ διαπραγματευόμενα μέρη πρόέβλεψαν ἐδικὸν καθεστῶς ὅπερ ἐπιτρέπει εις ἕκαστον Κράτος μέλος νά ἐπιβάλλῃ κατωτάτας τιμὰς κατὰ τήν εἰσαγωγήν, εις ἣν περιπτώσιν ή κατάργησις τῶν τελωνειακῶν δασμῶν και τῶν ποσοτικῶν κατανομῶν ἤθελον προκαλέσει δυσκολίας κατὰ τήν ἐφαρμογήν μιᾶς κοινῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς.

Δέν κατέστη εὐκολον—παρὰ τὰ φαινόμενα—νά καθορισθῇ ἐκεῖνο τò ὁποῖον ἐννοεῖ τις διὰ τῆς λέξεως «ἀγροτικὸν προϊόν». Τελικῶς τὰ διαπραγματευόμενα μέρη συνεφώνησαν ὅπως ὀνομάζουσιν «ἀγροτικὰ προϊόντα» πάντα τὰ προϊόντα τοῦ ἐδάφους, τῆς κτηνοτροφίας και τῆς ἀλιείας ὡς και τὰ προϊόντα τῆς πρώτης μετατροπῆς (π.χ. αἱ κονσέρβαι και οἱ ὀρεκτικοὶ οἶνοι). 'Η επέκτασις αὕτη τῆς ἐννοίας τοῦ «ἀγροτικοῦ προϊόντος» ἀπεφασίσθη διὰ τήν καλύτεράν διασφάλισιν τῆς γεωργίας έν τῷ πλαίσιῳ τῆς Κοινῆς 'Αγορᾶς.

Αί κατώταται τιμαί τῶν ὁποίων ἐγένετο μνεία ἀνωτέρω, θὰ καθορισθῶσιν εἰς τὸ τέλος ἐκάστης περιόδου οὐχὶ ὑπὸ τῶν χωρῶν - εἰσαγωγέων, ἀλλὰ κατὰ τὰ ἀντικειμενικὰ κριτήρια τὰ καθοριζόμενα ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἐκπροσώπων. Ἐν ἀρχῇ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐφαρμογῆς τῆς συνθήκης θὰ λάβῃ χώραν σύσκεψις τῶν ἑξ ὑπουργῶν τῆς Γεωργίας, ἐν ὅψει τοῦ καθορισμοῦ κοινῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς καὶ ἐξασφαλίσεως οἰκογενειακῆς ἐκμεταλλεύσεως ἐνὸς τύπου φυσικῶς ἀποδοτικῶ.

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν γράφεται τὸ παρόν, τὸ κείμενον τῆς συνθήκης ἐπὶ τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς δὲν ἔχει ἀκόμη γνωσθεῖ. Οὐχ' ἤττον ὅμως, ὁ κ. Μωρίς Φὸρ ἔκαμε μνείαν προσφάτως τοῦ περιεχομένου τῶν τεσσάρων ἀρθρῶν τῆς Συνθήκης τῶν Βρυξελλῶν, σχετικῶν μὲ τὴν γεωργίαν, προβλεπούσης :

- τὴν ὀργάνωσιν μιᾶς κοινῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς,
- τὴν ἀπὸ κοινοῦ ὀργάνωσιν ἀγροτικῶν ἀγορῶν,
- τὸ σύστημα τῶν κατωτάτων τιμῶν,
- τὰς μακρὰς διαρκείας συμβάσεις.

«Ἡ ἰδέα τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, διεκήρυξεν ὁ κ. Ὑφυπουργός, εἶναι ἀντίθετος, ἐν τινὶ μέτρῳ, μὲ τὴν ἐλευθέραν συναλλαγὴν ὅπου οἰοσδήποτε δύναται ἀνέτως «νὰ τὰ καταφέρει». Ἀπεναντίας εἶναι ἡ ἔδρυσις μιᾶς ἀληθοῦς κοινότητος προσδοκιῶν καὶ συμφερόντων.

Τέλος, ἀφοῦ ἐξέθεσεν ὅτι ὁ διομηχανικὸς συναγωνισμὸς ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς εὐρωπαϊκῆς δλοκληρώσεως θὰ ἦτο ἐπωφελὴς διὰ τὴν γεωργίαν, καθ' ὅσον θὰ ἐμείωνε τὸ κόστος τῶν μέσων παραγωγῆς, ὁ κ. Φὸρ συνεπέρανεν ὅτι ἡ Κοινὴ Ἀγορὰ θὰ ἦτο μία μεγάλη εὐκαιρία διὰ τὴν γεωργίαν ἐὰν αὕτη ἐγνώριζε νὰ εὕρῃ τὸν τρόπον διὰ τὴν κατάληψιν τῆς θέσεως ἣτις τῆς ἀνήκει.

Οὕτω αἱ ἤδη γνωσταὶ διαθέσεις τῆς συνθήκης θὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἀρμονικὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς ἀληθοῦς εὐρωπαϊκῆς γεωργίας, δηλ. μιᾶς συγχρονισμένης γεωργίας, ἀποδοτικῆς καὶ συναγωνιστικῆς. Ἀλλὰ τυγχάνει πρόδηλον ὅτι ὁ ἀντικειμενικὸς οὗτος σκοπὸς δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ εἰμὴ κατὰ τὸ μέτρον καθ' ὃ ἕκαστος ἐνδιαφερόμενος (χώρα, περιοχὴ ἢ ἰδιώτης) θὰ καταβάλῃ τὴν ἀναγκαίαν προσπάθειαν προσαρμογῆς μὲ τὴν προοπτικὴν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν δλικὴν κατάργησιν ὅλων τῶν μέτρων προστασίας, τὰ ὁποῖα ἄλλωστε ὑφίστανται μόνον διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐξελιξέως ταύτης, ἀποφεύγοντας τὰς πιθανὰς «συγχρούσεις». Ἡ Γερμανία ἔθεσεν εἰς ἐφαρμογὴν «πράσινον πρόγραμμα». Καθεὶς πρέπει νὰ μιμηθῇ τὸ παράδειγμα τοῦτο.

Ὁ προσεταιρισμὸς τῶν Ὑπερποντίων Κτήσεων εἰς τὴν Κοινὴν Ἀγορὰν γεννᾷ ἕνα ὀρισμένον ἀριθμὸν εἰδικῶν προβλημάτων. Πραγματικῶς, ἡ τεραστία διαφορὰ μεταξὺ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐπιπέδου τῆς Εὐρώπης καὶ ἐκείνου τῆς Ἀφρικῆς ἀπαιτεῖ, ἐξ ἀρχῆς, ὅπως ληφθοῦν πάντα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα διὰ τὴν χορήγησιν βοήθειας πρὸς ἀξιοποίησιν τῆς Ἀφρικῆς καὶ διὰ τὴν προστασίαν τῆς γεννωμένης βιομηχανίας τῆς. Ἡ Κοινὴ Ἀγορὰ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπεκταθῇ εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἀνευ ἐπιφυλάξεων καὶ ὁρων, χωρὶς νὰ ριψοκινδυνεύσῃ αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπαρξίν τῆς.

Μετὰ τὸν καθορισμὸν τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν τοῦ προσεταιρισμοῦ τῶν Υ.Κ.

τὰ διαπραγματευόμενα μέρη ἔθεσαν τοὺς κανόνες «οἷτινες θὰ ἐπιτρέψουν τὴν προοδευτικὴν καὶ ἀμοιβαίαν ἑναρξιν συναλλαγῶν μεταξὺ τῶν ἀγορῶν τῶν Κρατῶν-μελῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς καὶ τῶν Υ.Κ.». Μὲ σαφεῖς λέξεις τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐλήφθησαν πάντα τὰ οἰκονομικὰ καὶ ἐμπορικὰ μέτρα πρὸς προστασίαν τῆς Οἰκονομίας τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐν συνεχείᾳ τὰ διαπραγματευόμενα μέρη καθώρισαν τὴν ἀρχὴν καὶ τὰς διατυπώσεις τῆς Εὐρωπαϊκῆς βοήθειας πρὸς τὴν Ἀφρικὴν. Ἀπεφάσισαν ὅπως ἡ κοινότης θυσίασῃ ἐκεῖ ποσὸν 580 ἑκατομ. δολλαρίων, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πρώτης περιόδου τῶν 5 ἐτῶν. Αὕτη εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ κεφαλαίου ἐπενδύσεων διὰ τὰς Υ.Κ. Τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἀφορᾷ ἀποκλειστικῶς τὰς οἰκονομικὰς καὶ κοινωνικὰς ἐπενδύσεις, τῶν δαπανῶν τῆς «κυριαρχίας» παραμενουσῶν ἀποκλειστικῶς εἰς θάρος τῶν διαφόρων Κρατῶν.

Ἡ κατανομή εἰς δολλάρια τοῦ κεφαλαίου τούτου θὰ ἔδει νὰ γίνῃ ὡς ἑξῆς : Γαλλία : 200 ἑκατ., Γερμανία : 200 ἑκατ., Κάτω Χῶραι : 70 ἑκατ., Ἰταλία : 40 ἑκατ. καὶ Λουξεμβούργον 1.250.000.

Αἱ εὐεργετούμεναι χῶραι θὰ λάβουν ἐκ τοῦ κεφαλαίου ἐπενδύσεων τὰ κάτωθι ποσὰ εἰς δολλάρια : Βέλγιον : 30 ἑκατ., Κάτω Χῶραι 35 ἑκατ., Ἰταλία 5 ἑκατ. καὶ Γαλλία 512 ἑκατ.

Ἡ εἰδικὴ σύμβασις ἣτις διέπει τὸ σύνολον τῶν διατυπώσεων τῆς ἀρχῆς τῆς ἐνώσεως τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς καὶ τῶν Υ.Κ., θὰ ἀναθεωρηθῇ ἐν ἔτος πρὸ τῆς ἐκπνοῆς τῆς ἥτοι εἰς τὸ τέλος τοῦ τετάρτου ἔτους.

Ὅλα ἐπιτρέπουν νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμερομηνίαν πᾶσαι αἱ Εὐρωπαϊκαὶ χῶραι θὰ εἶναι πολιτικῶς καὶ οἰκονομικῶς ὥριμοι διὰ νὰ αὐξήσουν τὰς ἐπενδύσεις των εἰς τὴν Ἀφρικὴν. Διότι μία ἀλήθεια παραμένει ἀπολύτως ἀδιαμφισβήτητος : Εὐρώπη ἄνευ Ἀφρικῆς σημαίνει ὑποταγὴν ἢ «ἐνδειαν», καὶ Ἀφρικὴ ἄνευ Εὐρώπης, ὑποταγὴν ἢ ἀθλιότητα.